

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **H. I.**, zast. JUDr. Annou Romanovou, advokátkou AK Hradec Králové, nám. 5. května 812/8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. OAM-131/ZA-ZA05-ZA05-2015, **t a k t o** :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Správní orgán vydal dne 4. 8. 2015 rozhodnutí, kterým neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., ve včasné žalobě pak žalobce namítal, že žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jeho případu. Soudem ustanovená právní zástupkyně poté žalobu doplnila, nejprve uvedla, jaké skutečnosti žalobce v průběhu správního řízení sdělil, mj. pak skutečnost, že žalobce bydlel u rodičů v Zakarpatské oblasti, tito však již zemřeli, proto se tam žalobce nemůže vrátit. Žil tam pouze 7 měsíců, nemá tam tedy ani žádné známé. Jediným místem, kde má známé, je město Makejevka v Doněcké oblasti, kde žil od r. 1984 do r. 1999, toto je na jihovýchodě Ukrajiny. Po rozvodu se v r. 1999 přestěhoval k rodičům, ale již v r. 2000 vycestoval do ČR kvůli své dceři. V Zakarpatské oblasti se mu nelíbí, nechce tam žít. Dle mediálních zpráv z 15. 7. 2015 boje v jeho zemi neutichají, dle přiložených zpráv umírají vojáci a žalobce má

vážné obavy, že by byl v případě svého návratu na Ukrajinu odsouzen pro vlastizradu k trestu odnětí svobody v délce trvání 3 – 5 let, od svých známých ví, že od 22. 1. 2015 každý muž na Ukrajině obdržel povolávací rozkaz a pokud nesplnil svoji brannou povinnost v termínu, byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody 3 – 5 let. Povolávací rozkaz byl expedován na Ukrajině v posledních dvou letech státními orgány všem mužům ve věku 20 – 60 let, ale především těm, kteří mají věk 40 – 60 let, ti prošli sovětskou armádou a výcvikem a bojovat pak musí každý, i když dle svého přesvědčení s válkou nesouhlasí, tak, jako žalobce. Žalovaný považoval jako rozhodné tvrzení žalobce o tom, že ze země původu odjel za prací a kvůli své dceři, která přicestovala již do ČR v r. 1999 a tyto důvody nespádají pod § 12 zákona o azylu. Žalobce má ovšem za to, že zjištění žalovaného neodpovídají skutečnosti, zejména jeho závěr o tom, že žalobce měl trvalé bydliště na západě Ukrajiny, kde není žádný konflikt, či proklamace Jaceňukovy vlády o demokratických právech a svobodách. Žalobce žil na východě Ukrajiny a prokázal, že v r. 2014 a 2015 byl opakovaně na Ukrajině ozbrojený konflikt, v červnu 2015 byla odstartována již šestá mobilizace. Armáda shání průzkumníky, střelce, tankisty, řidiče, mechaniky a signalisty, občanům Ukrajiny se ale nechce proti spoluobčanům bojovat a před nástupem do armády utíkají houfně pryč. Žalobce odkazuje na zprávu v německém deníku Handelsblatt, který uvedl, že za poslední měsíc odešlo do zahraničí až 60 % mužů, z východu pak směřují do Ruska. Žalobce má obavy z mobilizace, s ohledem na vyšší věk a zdravotní stav by již toto nezvládl, mohl by se stát obětí ozbrojeného konfliktu, hrozí mu ztráta života a vážná újma na zdraví, neboť bezpečnostní situace na Ukrajině je špatná. Toto však správní orgán vůbec nevzal v potaz. Žalobce měl operaci žaludku, má vysoký tlak, pokud by neužíval léky, mohlo by dojít k trvalému poškození jeho zdraví. Ke svým tvrzením přiložil tři zprávy – „Boje neutichají. Ukrajinská armáda utrpěla nejhorší ztráty za pět týdnů“, „Vaše věc: Ukrajina mobilizuje, povolání utíkají“ a „Lékaři bez hranic mají na východě Ukrajiny utrum, povstalci je vykázali i z Doněcké oblasti“. Žalobce je přesvědčen, že mu hrozí v případě návratu na Ukrajinu vážná újma z důvodu svévolného násilí při ozbrojeném konfliktu, pod vlivem vnitrostátní situace mu hrozí napadání a bití civilisty, protože na rozdíl od jiných nenastoupil vojenskou službu, podle povolávacího rozkazu bude nucen nastoupit do boje proti Rusům, s čímž nesouhlasí. Má též odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k Ukrajincům - § 12 písm. b) zákona o azylu. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval na žalobní námitky písemným vyjádřením ve věci ze dne 29. 12. 2015, v němž uvedl, že u žalobce se jedná již o třetí žádost o mezinárodní ochranu, v žalobních bodech provedl výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, nemůže však namítat vady řízení, nepodložené konkrétními důkazy či podklady a žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 21. 9. 2006, čj. Azs 221/2005. Důvodem předchozích žádostí žalobce byla údajná obava z pronásledování soukromých osob z města Mukačevo, důvodem současné žádosti je jeho ohrožení z nástupu do armády a skutečnost, že na zdejším území žije jeho dcera, se kterou ovšem již od r. 2002 není ani v telefonickém styku a místo jejího bydliště mu není známo. Žalovaný je přesvědčen, že již tyto skutečnosti hovoří o účelovosti žádosti žalobce a odkazuje v tomto směru na dřívější rozhodnutí NSS ze dne 11. 6. 2009, učiněné pod sp. zn. 9 Azs 5/2009. Ze spisového materiálu považuje správní orgán za prokázané, že v případě žalobce nebyla prokázána dostatečná míra individualizace hrozícího pronásledování z důvodu § 12 písm. b) zákona o

azylu, neboť jej nelze subsumovat do okruhu osob, kterým hrozí vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity ze strany orgánů země původu a není ani představitelem žádné rizikové skupiny. Žalovaný se dovolává dosavadní judikatury NSS, která dosud nepovažuje konflikt na Ukrajině za totální, tedy dosahující takové intenzity, kdy by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy, konflikt je izolován na východě Ukrajiny a jeho intenzita kolísá. Branná povinnost je občanskou povinností – viz rozhodnutí NSS ze dne 8. 7. 2015, sp. zn. 6 Azs 290/2014, zdůrazňujícího i znění Ženevské konvence v tomto smyslu, kdy není důvodem pro udělení azylu ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná. Odmítání vojenské služby nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to ani tehdy, pokud by byl výkon vojenské služby spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Žalovaný uvedl, že průběžně monitoruje politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině, z Informace MZV ČR čj. 115045-LTP z 9. 10. 2015 plyne, že za poslední rok byl zaznamenán výrazný pozitivní posun v standardizaci systému výkonu vojenské služby v systému vysílání do oblastí bojů na východě země, včetně přístupu státních orgánů k postihu za nenastoupení vojenské služby v rámci částečné mobilizace, informace vojenského úseku při ZÚ ČR Kyjev pak uvádí, že do zóny ATO mohou být nadále přidělováni pouze dobrovolníci, kteří absolvují tříměsíční výcvik, přičemž vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu k nástupu do armády není nově zřízenou vojenskou prokuraturou kvalifikována jako trestný čin. Pokud však osoba, která převezme povolávací rozkaz, do armády nenastoupí, je ohrožena trestem odnětí svobody na 2 až 5 let. V praxi je uplatňován a dodržován zákon o civilní službě, který zavedl institut alternativní služby pro případ odmítnutí použití zbraně, např. z náboženských důvodů, a to výkonem služby v nemocnicích. Správní orgán poukazuje na smysl a účel doplňkové ochrany pro osoby, kterým nebyl udělen azyl, u nichž je však neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat vycestování, vztahuje se k objektivním hrozbám po jejich případném návratu do vlasti. Rozhodnutí NSS ze dne 9. 10. 2014 čj. 4 Azs 144/2014 však jasně hovoří o tom, že žalobcem uváděné okolnosti takovými důvody nejsou, pro udělení doplňkové ochrany musí být naplněny kumulativně důvody – žadatel se musí nacházet mimo zem svého původu, musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy (reálně) a nemůže či není ochoten využít ochrany země svého původu, nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule. Žalobu žalobce považuje žalovaný za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Žalobce poté písemně reagoval replikou ze dne 25. 1. 2016, v níž uvedl, že oproti jeho dřívějším žádostem o azyl v r. 2000 a 2001 nastala závažná změna ve vnitrostátních poměrech země jeho původu, zejména pak politická, bezpečnostní a vojenská. Žalobce se nechce vrátit na Ukrajinu z důvodu, že nechce nastoupit vojenskou službu, opětovně zdůrazňuje nebezpečí pro svoji osobu pro takový případ, svoji brannou povinnost již splnil v mládí a ozbrojeného konfliktu v současnosti se účastnit nechce. V bojích jsou mrtví a zranění, nelze proto tvrdit, že mu nehrozí žádná újma.

Při jednání soudu dne 11. 7. 2016 soud ze správního spisu konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 16. 2. 2015, uvedl, že je státním občanem Ukrajiny, rusínské národnosti, rozvedený, jeho rodiče již zemřeli, v ČR žije jeho dcera Lila, její současný pobyt mu není znám. V České republice žije žalobce od ledna 2000, do té doby pobýval na Ukrajině. Nevlastní žádný doklad

totožnosti, je ateistou, nikdy nebyl politicky organizován. Je vyučen v oboru automechanik, pracoval v oboru a na stavbách. Do ČR přijel za prací a za dcerou, na Ukrajinu se vrátit nechce, má strach z války, dlouho tam nebyl a má též obavy, že by byl odsouzen za to, že nenastoupil do války. Hledají tam dezertéry, kteří budou opravovat to, co válka zničila. Chtěl by zůstat v ČR, mít v pořádku papíry a pojištění, také by chtěl najít dceru. O azyl žádal již v r. 2000 a 2001, nebyl mu však udělen. Žalobce posléze uvedl, že na válku je již starý, vzali by ho buď do kriminálu, nebo do trestného praporu, má žaludeční vředy a kýlu. V rámci pohovoru dne 16. 2. 2015 pak žalobce vypověděl, že s manželkou žil od r. 1984 v Makejevce, v r. 1999 se rozvedli a manželka s dcerou odjely do ČR. On pak odjel za nimi, na Ukrajině již nemá žádné příbuzné. V ČR žil většinou u známých Ukrajinců, živil se prací na stavbě, většinou zde pobýval nelegálně, kromě pobytu v azylových střediscích. Ví, že chce zůstat zde a vyčítá si, že svůj pobyt řádně nezlegalizoval. Manželka odvezla dceru bez jeho souhlasu do ČR, ztratil s ní kontakt v r. 2003, naposledy ji viděl v Praze. Měl na ni telefonní číslo, ale ona si telefon vypnula, ví, že naposledy bydlela v Českých Budějovicích, ale neví, kde přesně. Žalobce ví, že když se od 22. 1. 2015 povoláný na Ukrajině nedostaví na povolávací rozkaz, hrozí mu 3 – 5 let vězení či trestný prapor. Až válka skončí, bude nutné opravovat rozbourané zničené objekty. Žalobce ví, že povolávají do 60 let věku, sloužil u protiletadlové obrany, ti, co prošli sovětskou armádou, mají zkušenosti, mladí toto nemají a vojně se vyhýbají. Válčit s Ruskem je bez šancí, nikdo válčit nechce. Z ČR nechce vůbec odjet, chtěl by vidět vnuka. Chtěl by se konečně usadit, mít v pořádku doklady a zaměstnání, není žádný zločinec. V rámci druhého pohovoru dne 9. 6. 2015 žalobce uvedl, že se narodil v Zakarpatské oblasti, v r. 1981 odjel do Doněcké oblasti, kde dokončil učiliště, ZVS vykonal v dřívější NDR. Po vojně se oženil, v r. 1988 odjel pracovat na bajkalsko-amurskou magistrálu, kde byl do r. 1996, vrátili se do Makijevky a jezdil pracovat do Moskvy, v r. 1999 se rozvedl, přihlásil se k pobytu u rodičů v Zakarpatské oblasti, tam žil několik měsíců do odjezdu do ČR a pěstoval zeleninu, jiná práce tam není. V té době odjel za dcerou. Správní orgán se poté žalobce dotazoval, proč v minulých řízeních tvrdil, že žil v Zakarpatské oblasti stále a podnikal a byl vydírán, žalobce uvedl, že si myslel, že to bude lepší, neboť tato oblast je bližší ČR, tehdy ještě nevěděl, zda tu bude chtít zůstat, nebyla válka. Teď je ale jiná doba, nechce ve svém věku do války, nemá se kam vrátit. Neví ani, kde bydlí jeho sourozenci, již 15 let s nimi nemá spojení. Žalobce rovněž sdělil, že je po operaci žaludečních vředů. Dne 13. 7. 2015 byl žalobce seznámen s podklady, které správní orgán shromáždil, uvedl, že se s nimi nechce seznámit, vše vidí v TV, je to válka politiků a vše odnášejí obyčejní lidé.

Soud konstatoval navržené důkazy ve věci, tedy zprávy (uvedeny shora), z nichž vyplynulo, že v červnu 2015 startovala již šestá mobilizace na Ukrajině, která by se mohla týkat až 50 tisíc lidí, zpráva uvádí, že země shání průzkumníky, střelce, tankisty, řidiče, mechaniky, inženýry a signalisty, občanům se však proti spoluobčanům nechce bojovat a odcházejí do zahraničí. Ze zprávy o lékařích bez hranic plyne, že tito většinou pracovali v doněcké nemocnici a ve věznicích, byla však zrušena jejich akreditace, podle separatistů byly porušeny místní zákony. Zpráva dále uvádí, že koncem září se musely stáhnout všechny humanitární organizace kromě Červeného kříže z Luhanské republiky, byla vykázána i organizace Člověk v tísni. Poslední zpráva pak hovoří o tom, že Minské dohody se do konce roku splnit nepodaří, Rusko vinu odmítá. V závěrečném návrhu zástupkyně žalobce namítala opětovně naplnění důvodů § 12 písm. a) i b) zákona o azylu v případě

žalobce, byl by jistě odsouzen za nesplnění vojenské povinnosti, je ukrajinské národnosti, je přesvědčen, že konflikty se mají řešit pokojnou cestou, jistě splňuje z výše uvedených důvodů i podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Rodiny, které ztratily své blízké, by jej mohly atakovat za to, že nesplnil svoji brannou povinnost. Má zdravotní problémy a došlo by k ohrožení jeho života a zdraví. Opětovně navrhuje zrušení vydaného rozhodnutí žalovaného, náhradu nákladů řízení pak žalobce neúčtuje, účtovány jsou náklady jeho právního zastoupení. Pověřená pracovnice žalovaného nepovažuje námitky za důvodné, jak problém bezpečnostní situace, tak problém nástupu na vojenskou povinnost jsou dostatečně judikovány, žalobce netrpí žádným onemocněním, jehož dostupnost léčby by byla pouze na území ČR. Žalobcovu žádost hodnotí žalovaný jako účelovou, podanou z důvodu legalizace zdejšího pobytu, zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana je výjimečným institutem, který k uvedenému důvodu sloužit nemůže. Je navrhováno zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtuje.

Soud uvádí, že přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí

v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,

b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Ač v doplnění žaloby žalobce namítal zejména porušení ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, při jednání soudu jeho zástupkyně uvedla i naplnění podmínek § 12 písm. a) cit. zákona. Soud však z příběhu žalobce žádné azylově relevantní pronásledování ve smyslu písm. a) neshledal, a, jak uvádí výše, je přesvědčen, že žalobce žádné podobné skutečnosti v průběhu správního řízení neuvedl a ani nenamítal. Žalobce odešel ze země původu již před mnoha lety a žádné azylově relevantní pronásledování z doby před odjezdem ze země původu netvrdil. Soud je tak přesvědčen, že podmínky tohoto ustanovení v případě žalobce naplněny nejsou. Pokud se pak týká jeho případných obav z pronásledování z jím uváděných důvodů v žalobě, tedy, že by mu mohlo být ublíženo z důvodu jeho ukrajinské národnosti a z toho důvodu, že se neúčastnil vojenské povinnosti, ač v jiných rodinách došlo z tohoto důvodu ke ztrátám na životě, je soud přesvědčen, že se jedná pouze o účelové spekulace, které soud nemůže vážněji hodnotit, neboť je nepovažuje za seriózně reálné. K takovým tvrzením žalobce nedoložil žádné podklady a jejich případnou intenzitu tak nelze reálně vyhodnotit. Dalším žalobcem uváděným důvodem žádosti pak byla velmi nedobrá bezpečnostní situace v zemi původu a konečně jeho nesouhlas s případným povoláním k výkonu vojenské služby. V uvedených souvislostech však krajský soud připomíná mnohá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně, která se v posledních obdobích takovými námitkami žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny zabývala, např. rozhodnutí ze dne 4. 8. 2015 sp. zn. 6 Azs 113/2015. V rozhodnutí NSS poukázal i na svá dřívější rozhodnutí, např. 5 Azs 4/2004 z 29. 3. 2004, či 2 Azs 17/2012 ze 7. 8. 2012, v nichž obavy ze služby v armádě a její odmítání nehodnotil jako azylově relevantní ve smyslu ust. § 12 písm. b), ani ve smyslu hrozby vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Žadatelův nesouhlas s případným odvodem tak krajský soud nehodnotil a ani nemohl hodnotit jinak, neboť, jak výše uvedeno, žalobce nevyjádřil žádný další konkrétnější důvod, tedy např. svoji víru a podobně. Nedobrou bezpečnostní situaci, na kterou žalobce poukazoval, pak též NSS hodnotil v uvedeném rozhodnutí, a soud je přesvědčen, že od té doby se situace na Ukrajině významněji pro jiné oblasti země nezměnila. Uvedl, že konflikt, který panuje ve dvou východních oblastech, nelze hodnotit jako totální, ale jedná se o izolovaný ozbrojený konflikt, který do dalších oblastí prakticky nezasahuje, není proto důvod hledět na něho jako na nebezpečí, které by mohlo mít

azylově relevantní význam ve smyslu § 14a) zákona o azylu pro obyvatelstvo, pocházející a žijící na západním území země. Ani v tomto bodě tedy krajský soud nemohl na námitky žalobce reálně přistoupit tak, že by mohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce dříve tvrdil, že pobýval na Ukrajině v západní oblasti, nyní uvádí, že tomu tak bylo proto, že si myslel, že se jedná o bližší území a věc tak bude jednodušší, soud se přiklání k hodnocení věci žalovaným správním orgánem v tom smyslu, že žalobcovu žádost považuje po 15 letém pobytu žalobce na zdejší území za účelovou, podanou z důvodu legalizace zdejšího pobytu, což ovšem nelze prostřednictvím zákona o azylu řešit. Soud přezkoumal i problém zdravotního stavu žalobce, musel však závěrem souhlasit se zdůvodněním správního orgánu, že u žalobce se nejedná o vážné ohrožení života a zdraví a jeho zdravotní problémy jsou dostupně léčitelné v zemi původu. Soud je tak přesvědčen, že žalovaný nevybočil z mezí možného uvážení v otázce humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. V otázce možného udělení doplňkové ochrany pak soud připomíná, že vážná újma, kterou by mohl být žalobce pro případ návratu do země původu ohrožen, nemůže z výše uvedených důvodů spočívat v jeho případné povinnosti narukovat do armády, k obecné bezpečnostní situaci na Ukrajině pak připomíná, že žalobce může využít pobytu na jiných, než ozbrojeným konfliktem ohrožených územích země původu, kde bude jeho situace obdobná jako u ostatního obyvatelstva s tím, že podklady tato území za nebezpečná pro život běžných civilistů rozhodně nepovažují, a to ani zcela aktuálně. Podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu ve věci žalobce naplněny nejsou. Soud tak po přezkoumání věci a jejím projednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a tuto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Nebyly shledány ani žádné vady řízení, soud tak nepřítakal ani námitce o nedostatečném zjištění stavu věci.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 11. července 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně